

ZÁKLADNÍ ŠKOLA NOVÁ PAKA, HUSITSKÁ 1695
absolventská práce

Napříč životem mého dědy

Kristýna Korbelářová

Vedoucí absolventské práce: Mgr. Šárka Polmanová

Předmět: Český jazyk a literatura

Školní rok: 2021 - 2022

Prohlašuji, že jsem absolventskou práci vypracovala samostatně s použitím uvedené literatury a materiálů. Všechny použité zdroje jsem citovala.

Souhlasím s tím, aby má absolventská práce byla k dispozici zájemcům o její studium.

V Nové Pace 24. 5. 2022

Kristýna Korbelářová

Obsah

Úvod.....	4
Obálka.....	5
Věnování.....	6
Dětství.....	7
Školní léta.....	8
Tužín – druhý domov.....	10-11
Vojna.....	12-13
Rok 1968.....	14
Seznámení s babičkou.....	14
Svatba.....	15
Závěr.....	16

Úvod

Téma mé absolventské práce bylo tvůrčí psaní a já jsem původně nevěděla, jestli mám psát knížku, skládat básničku či písničku nebo ještě úplně něco jiného. Jednou jsem přemýšlela, co bych mohla dělat, a napadlo mě, že bych mohla sepsat příběh a historky mého dědy, Pavla Korbeláře, abych mně a dalším generacím trochu osvětlila dobu minulou. Dědu jsem si vybrala, protože jsem zjistila, že toho o něm a jeho mládí moc nevím. Proto jsem za ním jednou s tímto nápadem přišla. Děda byl celkem překvapený, že dívku v pubertálním věku zajímá jeho život. No, a tak to začalo...

Napříč životem mého dědy

Kristýna Korbelářová

Následujícím generacím a všem, co mě podporovali...

Dětství

Můj děda přišel na svět 9. března roku 1948 rodičům Boženě a Josefu Korbelařovým ve Vinohradské nemocnici v Praze. Rodiče bydleli v té době na Žižkově. Dědův tatínek pracoval jako hospodář (staral se o peníze a opravy budovy) Střední umělecké průmyslové školy a díky tomu dostal služební byt, ve kterém pak děda a jeho rodiče žili.

V roce 1953, když jeli děda a jeho rodiče z Tužína do Prahy, museli se cestou stavět v Jičínské nemocnici, kde se dědovi narodila sestríčka Věra. Jako malí si hodně hráli, i když mi děda vypravoval, že nejvíc se jako sourozenci sblížili, až když začal chodit na střední školu.

Obrázek 1, Děda se svojí maminkou a sestrou (autor: dědův tatínek)

Obrázek 2, Tříletý děda na Tužíně (autor: dědův tatínek)

Školní léta

V roce 1954, když bylo dědovi 6 let, začal chodit do základní školy na Žižkově. Chodil tam 9 let a v průběhu školy ho nebavila čeština, ale od malička rád četl různé knížky a časem si hodně oblíbil dobrodružnou literaturu. Takže na něj narazit na chodbě s hlavou zabořenou do Tří mušketýrů nebo do Vinettoua nebylo nic neobvyklého.

V průběhu let, od první do deváté třídy, zažil spousty zážitků v podobě školních výletů, lyžařského výcviku nebo školy v přírodě. Samozřejmě občas i zlobili a házeli si třeba s mokrou houbou po třídě nebo s kamarády otravoval holky, které se jim líbily.

Dokonce jednou s kamarády zlobil tak moc, že jim učitel přikázal, aby si stoupili na stupínek před tabulí a museli se dokola fackovat.

V deseti letech začal hrát basketbal jako zájmový kroužek ve škole a o rok později byl vybrán do mládežnického basketbalového týmu Sparta Praha. Děda mi dokonce i vypravoval, že až když se oženil s babičkou, si teprve uvědomil, že hráli několikrát i v Nové Pace.

Po základní škole začal chodit na Střední průmyslovou školu strojní v Praze ve Vysočanech, kterou po čtyřech letech zakončil maturitou. Z maturity byl nervózní, jako nejspíš všichni bývají, ale nakonec ji udělal na dvě trojky a dvě dvojky, takže si oddychl a odešel s úsměvem domů.

Obrázek 3, Lyžařský výcvik (1964) (autor: neznámý)

Obrázek 4, Basketbalový trénink (autor: neznámý)

Obrázek 5, Taneční v Praze v Lucerně (1965) (autor: neznámý)

Tužín – druhý domov

Tužín je město za Radimí, kde na kopci najdete chalupu z dřívějších dob. Bydlela tam dědova babička, jeho děda a maminka, děda tam trávil většinu svého dětství a my tam jezdíme s rodinou jednou za čas strávit klidný víkend nebo prázdniny.

Jak už jsem zmiňovala, z Tužína pocházela dědova maminka, takže tam vždy musela pomáhat s hospodářstvím, a i když se vdala, stejně tak musela jezdit pomáhat. Děda tam už odmalička jezdil s ní, ale jezdil tam rád.

Po ránu tam zpívali ptáčci a vonělo to tam posekanou trávou a ovocem. To však neznamenal, že se mohl jen tak válet, poslouchat ptáčky a představovat si, jak leží pod ovocnými stromy. Obvykle musel brzy ráno vstát, pomáhat na poli, krmit zvířata, která v hospodářství měli, dojit krávy, sbírat ovoce nebo sekat travu. Ale i přes všechnu práci si to tam děda užíval. Teď, když už je v důchodu, tam tráví veškerý svůj volný čas a má to tam rád. Děda mi vyprávěl i pár zážitků, které tam zažil...

Jednou když byl na Tužíně, dostal od své babičky k obědu rýžový nákyp. Když to ochutnal, odstrčil talíř se slovy, že mu to nechutná a jíst to nebude. Reakce jeho dědečka zněla: „Nechceš jíst, nedostaneš nic, běž od stolu!“ Dříve byla, na rozdíl od dnešních dob, velmi přísná výchova a nesmělo se odporovat, nebo jste dostali výprask či pohlavek. Museli jste vše udělat bez řečí. V průběhu dne měl pak děda hlad, a tak ho zaháněl vyjídáním mokrého chleba slepicím. A doteď, jediné jídlo, které nemá rád, je právě rýžový nákyp.

Další historka se stala jednoho dne, když si šel hrát k sousedům do stodoly a nikomu o tom neřekl. Babička s dědečkem ho všude hledali, měli o něj strach a nemohli ho najít. Když se pak po delší době vrátil do chalupy, dostal výprask, protože se o něj prarodiče báli a nevěděli, kde je.

Obrázek 6, zprava: Dědova teta Růžena, babička Božena, dědeček Jan, vpředu: Můj děda a za ním jeho maminka Božena (autor: neznámý)

Obrázek 7, Děda se svým dědou (foceno před dveřmi chalupy na Tužíně) (autor: neznámý)

Obrázek 8, Chalupa na Tužíně z roku 1955 (autor: neznámý)

Vojna

Po ukončení střední školy nebyl ani překvapený, když mu 1. srpna 1967, jako skoro každému mladíkovi, přišel dopis s povoláním na vojnu do Chebu.

Když přijeli vlakem do Chebu, který na dědu a další kluky v jeho věku čekal, konaly se zdravotní prohlídky a očkování. Vybavili je vojenským oblečením a odvezli je do výcvikového tábora v Barboře v Krušných horách. Tam následně strávil dva měsíce výcviku a byl odvezen do Aše na psychotesty, zda je vůbec schopen pokračovat dál na vojně. Naštěstí se mu ale povedly. V prosinci 1967 byl vybrán do Zdravotní poddůstojnické školy a opět ho odvezli na Barboru, kde strávil další půl rok učením, ošetřováním, obvazováním a první pomocí.

Po ukončení zdravotní školy byl děda nasazen do praporu v Aši, kde jako absolvent zdravotní školy pomáhal doktorovi jako zdravotní bratr. Když někdo na pohraniční strážci onemocněl, děda ho jel s doktorem ošetřit nebo ho odvézt na ošetřovnu (prapor). Na ošetřovně pomáhal od června 1968 až do října 1969. Mezitím v roce 1968 jeho otec prodělal už druhý infarkt. Děda říkal, že je možné, že se na tom trošku podepsala situace, kdy sem vpadla armáda.

I když byl děda na vojně, měl povoleno hrát basket za civilní klub Jiskru Aš, takže mohl na turnaje a tréninky opouštět kasárny. To byla výjimka, protože jinak se to nesmělo. Kdo chtěl jen na pár dní domů, musel mít opuštěák, což je propustka z kasáren, třeba na víkend nebo na státní svátky. Basket přestal hrát, když odešel z vojny.

Obrázek 9, Sběr chmelu (kresleno: nejmenovaným kamarádem)

*Obrázek 10, Děda (vlevo) a vedle něj kamarád Gustav, před budovou na Barboře
(autor: neznámý)*

Rok 1968

Jak všichni víme, v roce 1968 nás začaly okupovat armády Varšavské smlouvy, když u nás začalo Pražské jaro a Československo se chtělo uvolnit od socialistického režimu.

V roce 1968 byl děda stále na vojně a na tento zážitek nevzpomíná zrovna rád. Začalo to 20. srpna, kdy se vracel z tréninku basketu. Přišel před půlnocí do kasáren příjemně naladěný, ošlehaný večerním vánkem a plný vzpomínek na předešlý zápas. Zní to jako začátek krásného příběhu, ale ujišťuji vás, že není. Ve čtvrt na jednu ráno mu volali z vrátnice, že jim před branami stojí ruská jednotka a nejspíše je chce napadnout. Když se děda podíval z okna kasárnen, opravdu uviděl před branou stát tank s hlavní namířenou na jejich budovu a okolo spousty vojáků. V tom momentě nikdo nevěděl, co má dělat. Přepadl je pocit nejistoty, strachu a obav z budoucnosti. Po hodinách čekání byla nakonec ruská jednotka odvelena zpět do jejich tábora a nikomu se nic fyzického nestalo. Nemluvím o psychickém zdraví, protože jsem si jistá, že někoho tato situace vzala hodně.

Další den byl v kasárnách vyhlášen zákaz vycházení, dokud se situace neuklidní, který trval přibližně měsíc. Po tomto zážitku se jejich denní režim na vojně vrátil do normálu.

Původně měl být děda na vojně 26 měsíců, ale nakonec tam byl kvůli okupaci 27 měsíců od srpna 1967 do října 1969.

Seznámení s babičkou

Byl zrovna večer před začátkem roku 1970 a děda, který byl nějaký čas u tety Františky v Úbislavicích, se vydal na Poslední leč. Tak se dříve říkalo silvestrovskému bálu, který se konal jako každý rok v hospodě na Stavě. Když tam přišel, tancoval s dívkami a jednou z nich byla i babička. Když děda s babičkou dotancovali, povídali si, šli se projít a našli společnou řeč. Po Posledním leči se rozloučili a dali si adresy s tím, že si budou dopisovat. Psali si, občas se sešli a po čase se dali dohromady.

Svatba

15. října 1971 se konala svatba babičky a dědy. Všichni počítali s tím, že bude slunečno a chvílemi bude foukat slabý větřík. Tak to však nebylo. Prý byla taková zima, že si babička musela venku vzít deku, a dokonce začalo i sněžit. Svatební obřad se konal tady, v Nové Pace, na tehdejším národním výboru, kterému se v dnešních dobách říká městský úřad. Sešlo se tam spousty příbuzných a kamarádů. Když si novomanželé řekli své ano, vyšli ven z výboru a užasli, protože na ně venku čekal kočár. Kočár je pak odvezl do hospody na Klepandu, kde se konala svatební hostina. Všichni se smáli, pili, jedli a byli veselí. Zlatý hřeb večera bylo, když babiččini kamarádi babičku unesli a děda ji pak musel vyplatit tím, že jim koupil rundu panáků.

Obrázek 11, Svatební fotka babičky a dědy, 15. října 1971 (autor: prof. fotograf)

Obrázek 12, Svatební kočár (autor: neznámý)

Závěr

Se svojí prací jsem spokojená a zároveň jsem se dozvěděla o dědovi hodně nových a zajímavých věcí. Tímto bych chtěla poděkovat paní učitelce Mgr. Šárce Polmanové, u které jsem absolventskou práci měla zadanou, která mi dala návrhy, co si s mou prací počít a jak postupovat. Mé velké díky patří také rodině, která mě v práci podporovala. Ovšem největší poděkování musím složit svému dědečkovi, který se mnou byl trpělivý, vše mi vysvětloval a ve svém volném čase mi vypravoval jeho zážitky a dobrodružství.